

ARIEN

Karolina Francová

Karolina Francová

Arien

Triton
2003

© Karolina Francová, 2003

Cover illustration © Milan Fibiger, 2003

© TRITON 2003

ISBN 80-7254-347-4

Nakladatelství Triton, Vykáňská 5, 100 00 Praha 10

www.tridistri.cz

Noc první

Znávala jsem Ariena – nejmocnějšího z mocných, chladného muže temných tužeb, jemuž v žilách kolovalo čisté zlo. Viděla jsem ho zabít, ničit a mučit. Dívala jsem se, jak stojí na otevřené pláni a dlouhé vlasy a vlající plášť mu plní bouře, která srovná se zemí celá města. Za zády mu kráčela armáda přízraků tak strašných, že o tom ani nelze mluvit. Spatřila jsem mnoho krve na jeho ruku a často jsem hleděla do té krásou obdařené tváře a prosila, ať ji osvětlí aspoň trochu soucitu a porozumění.

Jenže krev není voda a všichni vědí, že jeho krev byla zkažená od narození.

Přivedli mě k němu, když se mi poprvé objevilo měsíční krvácení. To mi bylo čtrnáct a jemu patnáct let. Už tehdy to byl hezký chlapec, vysoký

a plný síly. Tmavé vlasy mu padaly až k pasu, ale svazoval si je několika širokými stříbrnými kroužky nebo je spoutával pod čelenkou s ostrými trny. Měl světlou a nedotčenou pleť, napínala se hladce a sametově přes rysy, které dokonalostí až vyrážely dech. Držel se vzpřímeně a hrdě a hlavu nosil pyšně zvednutou. Ruce si stále chránil před mrazem i před zraněním, ale když si stáhl rukavice, přála sis, aby se tě dotkl. Jemně, a přece pevně a rozhodně, jako jimi lámal vaz kořatům. Tak nádherné to byly ruce, nepoznamenané těžkou prací, čisté a hladké, se štíhlými a obratnými prsty. V jejich pohybu jsi nacházela právě tolik citu, kolik chybělo jeho duši.

Ale jak už jsem řekla, teprve v jeho očích na tebe čekalo to pravé peklo. Stačilo, aby na tebe upřel chladný pohled, a zachvěla ses hluboko v nitru neznámou touhou a strachem. Jako by na tebe skrze něj hledělo něco mnohem staršího, zkušenějšího a nelidského. Byl ještě mladíček, a už před ním i ti nejsilnější muži padali na kolena a třásli se hrůzou.

A to byl teprve zárodek toho, čím se stal později.

Nemohla jsi ho nemilovat, a musela jsi ho nenávidět. Nikdo z nás ho nemohl pochopit. Taková už je lidská přirozenost, že co nechápeme, toho se bojíme, a čeho se bojíme, to nenávidíme. Často si kladu otázku, jak asi on hleděl na nás. Co viděl? A co si přál vidět? Naše kletby ho netrápily, ale ani se jim lehkomyšlně nesmál. Naše zášť ho neděsila, ale ani ho netěšila. Náš strach ho nemrzela, ale ani nebavil.

Vím ale jistě, že ať už jsem ho víc milovala či víc nenáviděla, nezapomenu na něj do konce svých dní.

Toho rána tehdy – pro mě už před dávnými věky – ze mě krev vycházela teprve druhý den, když jel kolem jeho otec Sinni. Seděla jsem na zápraží a tloukla máslo. Zabušila kopyta, v zatáčce jsem spatřila obrovského černého koně a na něm vysokého muže tmavých vlasů a ostrých dravčích rysů a matka už mě popadla za paži, zvedala mě ze stoličky a posílala dovnitř. Samozřejmě jsem

poslechla. Přestože jsem ho nikdy předtím nespatriła, poznala jsem až příliš dobře, kdo přijíždí.

Bála jsem se, to ano, ale zase ne moc. Byl krásný jarní den a myslela jsem si naivně, že za slunečního svitu stíny nad lidmi nemají žádnou moc. Takže jsem se přitiskla ke stěně vedle okna a nenápadně vyhlížela ven, abych si ho mohla pořádně prohlédnout. Už jsem si představovala, jak to budu vyprávět ostatním děvčatům odpoledne na návsi. Samotný Sinni, tak daleko od hlavního města, přímo před naším domem, jen krok ode mě.

Jezdil vždycky sám – jako později i Arien. Nepotřeboval žádnou ochranu, protože i kdyby se nějaký šílenec odvážil na něj vztáhnout ruku, uměl se sám ubránit lépe, než by to svedla stovka mužů ve zbroji s blyštivými kopími a meči. Stačil jediný pohyb paží a naši chalupu by pohltila země.

Projel okolo tryskem, jako když vítr sviští nad úžinou. Zableskly se stříbrné ozdoby, zazvonily podkovy, zavlála černá hříva a vlasy a byl pryč

jako přízrak. Už už jsem se chystala vyběhnout ven a podívat se za ním, když se úderý kopyt ozvaly znovu a já pochopila, že se vrací.

Zarazil koně před našimi dveřmi. Nádherné zvíře chvíli vzpurně tančilo a vzpínalo se, ale pak stanulo klidné jako socha a Sinni z jeho hřbetu svrchu shlédl na mou matku, jež klesla na kolena a neodvažovala se mu pohlédnout do očí.

„Máš dceru?“ padla otázka.

„Je mladinká, můj pane. Ještě skoro dítě,“ odpověděla matka a tím zpečetila můj osud.

„Právě takovou hledám,“ usmál se Sinni.

Jaktěživo jsem takový úsměv neviděla. Možná si myslíš, že mu kolem rtů vykreslil hluboké kruté vrásky, že odhalil tesáky jako šelma a z hrdla se mu vydralo krvelačné zavrčení. Ne, má milá, usmál se jako člověk, a přece jako stvůra, protože v tom úsměvu bys marně pátrala po troše pobavení, potěšení či citu.

Seskočil z koně a zamířil k domu. Ve mně by se v tu chvíli krve nedořezal. Tiskla jsem se zády ke zdi a ani nepomyslela na to, že bych se mohla někam schovat nebo prchnout. Kam také utéct

a kde se skrýt před mužem jeho schopností? Vůbec jsem nezaslechla kroky a náhle už stál přede mnou. Vysoký černý stín, v jehož přítomnosti světlo pohasínalo.

Sklonil se ke mně a přešel svou tváří po mé, jako by do sebe chtěl nasát můj pach.

„Dokonalá,“ řekl pak. „Půjdeš se mnou.“

Já chtěla křičet, naříkat a prosit. Plazit se před ním po zemi, klečct a žebrat o slitování. Vzlykat a slzami mu skrápět nohy. Spínat ruce a zapřísahat ho, aby mě ušetřil. Rozhodla jsem se vzpírat a bojovat do posledního dechu. Prát se s ním, škrábat ho a kousat. Kopat kolem sebe a bít pěstmi. Plivat mu do tváře a rdousit ho, dokud nevy pustí duši. Ale on se mě jen dotkl a já sklonila hlavu a šla pokorně jak ovce na porážku.

Minula jsem matku, která ještě stále ležela na zápraží a plakala, ale nemohla jsem se s ní ani rozloučit. Aspoň ji naposledy obejmout a nechat se od ní pohládit a políbit. Sinni bez jediného slova vyskočil na koně, vztáhl ke mně ruku s jednoznačným příkazem a pak mě posadil před sebe. Ještě než vyrazil, shlédł naposledy na mou mat-

ku, odvázal od opasku měšec se zlatem a hodil jí ho k nohám.

A pak už jsme jeli. Nebo letěli? Kdo to může říct? Mně to připadalo, jako bychom se vznášeli na křídlech. Lehký odraz a pak let, hlasité zadunění a další let. Cítala jsem vítr ve vlasech, a přestože mě unášel vstříc smrti, poprvé jsem okusila pravou svobodu. Už jsem se nechtěla vzpírat. Chtěla jsem se poddat. Radostně jsem vykřikla a svěřila se pevné paži, která mě držela v pase, abych nepadla. Roztáhla jsem ruce a plachtila lesem a pak ulicemi města jako pták. Volná, navěky volná.

Vjeli jsme do parku kolem zámku a po cestičce vysypané zlatým a bílým pískem jsme dorazili až ke vchodu. Dva sloužící okamžitě otevřeli dveře a uklonili se, když nás vítali. Sinni seskočil z koně a ihned přiběhl muž, aby se o zvíře postaral. A my zatím vkročili do pohádkového obydlí.

Dnes si všichni myslí, že Sinni a Arien obývali černý hrad na útesech s vysokou věží spálenou údery blesků, neustále ověččenou bouřkovými mračny. Ve skále prý byly vytesány hluboké

a vlhké kobky, kde mučili své oběti a oddávali se temnotám. Tak krátkou paměť lidé mají, že už zapomněli na nádherný světlý zámek s klenutými loubími, velkými okny a tisícem zlatých vížek, obklopený zahradami plnými růží, potůčků, můstků a jezírek. Proč by také Sinni žil v zatuchlém, věky zčernalém hradě, když si díky své moci mohl vystavět pohodlné sídlo, jež by ho bylo hodno?

Prý se báli světla a milovali temnotu! Jaká lež, má milá. Milovali světlo a temnota jim sloužila, tak to bylo.

Sinni mě vedl chodbami, nad jejichž nádherou přecházel zrak. On sám té kráse nevěnoval ani pohled, ale já za ním jen klopýtala, jak jsem se ji snažila hltat očima. A pak jsme se vynořili ve skryté vnitřní zahradě zarostlé smutečnými vrba-mi a útlými rudými buky, s malou kašnou ve středu, v níž plavaly rybky modré jako sen. Nemohla jsem dál. Dýchal z toho takový mír a bezpečí, že mi to vehnalo slzy do očí.

U kašny seděl na zemi štíhlý mladík a zády se opíral o naleštěný mramor. Jakmile Sinni vešel,

vztyčil se ladným, pružným pohybem. A tak jsem se poprvé setkala s Arienem.

Odložil knihu na obrubu nádrže a vykročil nám vstříc. Měl na sobě úzké tmavé nohavice a černou lesklou košili. Žádné šperky, ani jedna ozdoba, a přece ho dostatečně krášlila jeho moc.

„Něco pro tebe mám,“ řekl Sinni a postrčil mě dopředu.

Arien si stáhl rukavici, která mu k ruce lnula jako druhá kůže, a jemně se mě dotkl na tváři. Měl příjemně teplé prsty a jeho vnitřní síla mě donutila vzdechnout. Pak mi dlaní sjel na břicho a usmál se. Stejně bez citu jako jeho otec.

„Krvácející panna,“ pronesl tiše. „Takže mi to dovolíš.“

„Je čas, abys začal,“ přikývl Sinni. „Už se umíš ovládat.“

„Děkuji ti,“ mírně sklonil hlavu Arien.

„Dnešní večer bude vhodný,“ řekl Sinni. „Připrav se pečlivě.“

Odešel a já osaměla s Arienem. Znovu si mě prohlédl a pak mi pokynul, abych ho následovala. Neodvažovala jsem se promluvit, i když jejich

podivný rozhovor mi znovu nahnal strach. Možná si myslíš, že si teď s děvčaty večer u ohně povídáte hrůzostrašné historky o temných čarodějích, ale to není nic ve srovnání s tím, co se o nich povídalo, dokud ještě žili. Srdce zažíva vyrvané z těla, panna znásilněná d'ábelským netvorem, lektvary z lidských očí a kůže? Má milá, to jsou jenom povídačky dobré k vyvolání příjemného mrazení v zádech. Vždycky, když s takovým povídáním skončíte, víte, že se vám nic nemůže stát, protože je to pohřbeno hluboko v minulosti, a kdo ví, jestli se to vůbec stalo. Já ale tehdy věděla, že takové věci se dějí, znala jsem lidi, kteří byli u toho, a už jako malá holka jsem viděla pár mrzáků, které Sinni propustil ze zámku, když už mu nebyli k žádnému užitku.

Chci prostě jen říct, že když jsem kráčela za Arienem, věděla jsem, že mě mohou potkat tak strašné věci, že by bylo lepší vrazit si na místě dýku do srdce. Ne snad, že by mi to nějak pomohlo. Zatímco pro normální lidi je hranice mezi světem živých a zemí mrtvých tak vysoká a široká, že přes ni druhou stranu zahlédneme, jen když se

uprostřed hlubokého spánku vzneseme k výšinám, pro Ariena a jeho otce vždycky představovala sotva zídku, kterou snadno překročili, kdykoli si zamanuli. Kdybych svůj život ukrátila proti jeho vůli, našel by si mě a potrestal po smrti stejně jako za života. Ať už mě čekalo cokoli, nemohla jsem se tomu vyhnout.

Vešli jsme do další vnitřní zahrady obehnané kolem dokola stěnami zámku a vnější zdí. Časem jsem zjistila, že takových míst se tam nachází spousta. Nesčetná utajená zákoutí, skryté místnosti, tajné chodby, malé dvorky, zahrádky a nádvoří, podloubí a různé chrámy zasvěcené podivným bohům. Někdy se mi zdávalo, že zámek se trvale mění, jako by Sinni nikdy nebyl spokojen s jeho podobou nebo jako by jej stále přetvářel podle svých současných potřeb.

Toto místo nebylo tak kouzelně krásné jako to předchozí. Zde mě neuvítala zeleň a kašna se zurčící vodou a uspávající klid. Ticho tam vyvolávalo napětí, jako by se každou chvíli mělo přihodit něco zlého, ze všech stran jsi čekala úder. Země byla posypaná tlustou vrstvou šedobílého popela,

který se při každém kroku zvedal a vířil ve vzduchu. Uprostřed stála nádrž s hustou černou tekutinou. Pochybovala jsem, že by to mohla být voda. Stála líně jako sirup a ani vánek ji nezčeřil. Když k ní však přistoupil Arien, nahnala se k němu, takže hladina na jedné straně zřetelně poklesla, zatímco u něj málem přetékala přes okraj. Sotva zřetelně pohnul rukou dolů, dlaň rovnoběžně se zemí, a voda se zase stáhla zpět. Ale mě to tak vyděsilo, že jsem zůstala stát na dlaždicích lemujících popel a bála se udělat další krok.

Arien se překvapeně otočil.

„Pojď sem,“ řekl tiše.

„Prosím, neubližuj mi,“ dostala jsem ze sebe, i když doposud mě před prosbami uchránilo přesvědčení, že by k ničemu nevedly a mé postavení jen zhoršily.

Nemýlila jsem se, jako by mě ani neslyšel. Nevyhrožoval ani nepřikazoval, prostě se otočil zády a já cítila, jak nějaká síla vede mé kroky k němu. Po tváři mi stékaly slzy, ale nahlas jsem nevzlykala. Nebyla jsem tak statečná, spíš jsem se obávala, že by ho to mohlo popudit a přichys-

tal by pro mě ještě o něco horší osud. Pokud můj osud vůbec mohl být hroznější.

Když jsem došla k němu, byla jsem celá ušpištěná od prachu, který se kolem mě zvedal, na jeho šatech však neulpělo ani zrníčko.

„Svlékni se,“ vyzval mě.

„Pane, prosím tě, buď milosrdný,“ zašeptala jsem.

Rozvázal a povolil tkanici u mých šatů a pak mi je stáhl z ramen. Klesly dolů ke kotníkům a já byla náhle bezbranná. Stejně snadno a jemně mě zbavil i spodního prádla. Z vlasů mi vytáhl kožený řemínek, který je poutal, a pročesal mi je prsty, až se jako zlatý vodopád přelily přes ramena. Pak si přede mnou klekl a rozepjal mi pásky u sandálů. Vstal a ještě jednou si mě důkladně prohlédl. Spatřil prstýnek, který jsem dostala od babičky, a stáhl mi ho z prsteníčku.

„Pane, nic jiného nemám, neber mi ho,“ prosila jsem ho.

„Nebudeš ho potřebovat,“ odpověděl a jako by tak zpečetil ortel smrti. „Vstup do té vody.“

Ta černá hladina mě děsila, čekala na moje

mladé tělo jako dravec, jako by toužila ho pohltit a strávit. Přestože mi okraj nádrže končil u pasu, tušila jsem, že je mnohem, mnohem hlubší, že bych v ní mohla utonout a navěky zmizet.

Vzal mě za ruku a otočil mě čelem k plnému bazénku. A já poslechla.

Vím, že si teď v duchu myslíš, že ty na mém místě bys odmítla, ale je velký rozdíl snít o tom, jak statečně by ses zachovala, a skutečně neztratit odvalu, když tě nebezpečí jednou dostihne. A Arien v sobě měl moc, která ti nedovolovala mu vzdorovat. Vyzařovala z něj síla, takže i slepý viděl, že bude-li se vzpírat, bude donucen a k bolesti a trápení se přidá ještě ponížení a ztráta sebeúcty.

Voda nebyla tak ledová, jak jsem se obávala, a když jsem chodidly spočinula na dně, dosahovala mi právě k bradě. Hladina za mnou se zvedla, utvořila kápi a překryla mé vlasy a zalila mi obličej průhledným povlakem. Ponechala volná pouze ústa, abych mohla dýchat. Svět jsem viděla jako zamlženým zrcadlem a Arienův hlas ke mně dolehl změněný do tajemného odstínu.

„Nehýbej se,“ řekl. „Vrátím se, až vyjde měsíc.“

Sehnul se pro mé věci a odešel.

Dnes už ti nepovím, zda mi doba do jeho návratu uplynula rychle nebo pomalu. Vlastně to sama nevím. Každá jednotlivá minuta se táhla jako hodiny, ale hodiny letěly vpřed jako vteřiny. Měřila jsem každý vdech a měla pocit, že to nikdy neskončí. Temná voda pronikla nenechavými prsty hluboko do mých útrob, vyplnila mi břicho a mrazila mě jako sama smrt, a přesto to bylo příjemné. Poddát se, zapomenout na všechny obavy, nechat se pohupovat a kolébat, tišit a laskat. Možná proto to uteklo tak rychle, že to bylo nekonečné, rozprostíralo se to všude a nikde. Vytrhlo mě to z mého času a světa a potopilo do šedé mlhy bez vnímání. Vše nezměřitelné, co okem nevidíš a ani jinými smysly necítíš, může být stejně neuvěřitelně dlouhé, jako se to může odehrát během mrknutí oka – a rozdíl nepoznáš.

Nevím, kdy přišel, ale najednou jsem si uvědomila, že už nejsem sama. Voda byla mnohem chladnější a světlá a jasná, průzračná jako horský

potok. Stříbrné zrcadlo hladiny odráželo měsíční světlo v bílých záblescích. Viděla jsem své paže, jak plují vodním světem dole ladnými pohyby úhořů. Kolem mě se vznášela síť dlouhých vlasů, jako bych byla oděna do závoje nevěsty. A nade mnou se tyčily dvě temné postavy, jedna mladší obdoba druhé. Sinni a Arien. Slyšela jsem je jako ve snách, jako skrze šumění příboje.

„Věděl jsem, že bude dokonalá,“ pronesl Sinni. „Její nevinnost je zatím mocná a ničím nezkažená.“

Arien jen krátce souhlasně přikývl.

Sinni se vzdálil, ale viděla jsem, že zůstal opodál, v bezpečí na dlaždicích. Pravděpodobně si myslíš, že proto, aby Arienovi pomohl, kdyby se cokoli nedařilo. Ale to jsi na velkém omylu. Usuzuješ z toho, že rodiče své děti obvykle milují a ochraňují, jenže mezi nimi to bylo jinak. Poznala jsem to pochopitelně až časem. Často jsem si kladla otázku, proč vlastně Sinni zplodil syna, když k němu nic necítil. Říkala jsem si, že snad toužil po následníkovi, ale k čemu by nesmrtelný potřeboval následníka? Nebo po pomocníkovi?

Ale to by ho pak nenechal zahynout, naopak pomáhal by mu a chránil ho při prvních krocích. Možná chtěl, aby ho někdo miloval, jenže to Arien neuměl. Dodnes si nejsem jista odpovědí. Třeba měl pravdu Arien. Sinni prostě musel mít někoho, kdo by za něj zkoušel nová a nebezpečná kouzla. Tomu by napovídal i ten můj první večer s nimi. Sinni tam stál, jen aby na vlastní oči viděl Arienovy chyby. Ne, aby mu pomohl, ale aby se sám poučil, a pokud to Arien přežije, aby poučil i jeho.

Ano, má drahá, ano, jsem stará žena a stále odbíhám od příběhu k nepodstatným věcem. Tebe zajímá jen, co se dělo dál. Ale co když se mi už chce spát a dopovím ti to až zítra, co? Co si počneš pak? Tak na mě nespíchej, nebo se to třeba taky nedozvíš nikdy. Je nás už jen málo, kdo pamatuje ty dávné časy. A jen já jediná jsem celou tu dobu prožila po Arienově boku. Není pro mě jednoduché vzpomínat, když minulost je plná hořkosti, tak buď trpělivá.

Bylo to odporné kouzlo, tehdy jsem si to aspoň myslela. Později jsem samozřejmě poznala,

že se zdaleka nevyrovnalo jiným ohavnostem, které Arien páchal bez jakéhokoli svědomí či soucitu. Do čtyř rohů nádrže postavil čtyři mláďata od čtyř druhů – kotě, štěně, kůzle a jehňátko. A doprostřed každé strany posadil jednoho dravého ptáka – káně, poštolku, mladého orla a sokola. Ta zvířata musela být očarovaná, protože se vůbec nebránila a zůstala přesně na tom místě, kde je zanechal. Když se jich dotýkal, lísala se k jeho ruce, hravě se k němu tiskla a chtěla se mazlit. Jako by milovala smrt.

Arien se naposledy ohlédl na otce, snad u něj hledal ujištění, ale Sinni mu ani pohybem nenačikal, že postupuje správně. Mlčky na něj hleděl, v očích chlad. Arien se tedy odvrátil, poodstoupil od bazénku a pozvedl paže.

V ten okamžik jemný popelový prach vzlétl do vzduchu a zavířil kolem. Na chvíli zakryl bledé měsíční světlo, ale pak se ustálil jako clona kolem nádrže, v níž jsem stále ještě nepohnutě stála. Nade mnou se prašný závoj protrhl, odhalil mě měsíci a přetvořil mě v sochu ulitou ze stříbra. Arien stál pyšně vztyčený ve vířících kotou-

čích, paže stále zvednuté a melodickým hlasem pronášel mně neznámá slova. Nabývala na síle, odrážela se ode zdí i od vodní hladiny, točila se kolem, létala a vzpouzela se, ale on pokračoval a tkal z nich kouzlo svou mocí.

Ano, i já bych si ráda jeho kouzla pamatovala a možná bych i podlehla pokušení a vyzkoušela si je, aniž mě osud obdařil jeho schopnostmi, jenže ten jazyk jsem neznala, a přestože jsem ho pak slýchala celá léta, nikdy jsem se z něj nenaučila ani slovo. Jako by sám volil, komu se dá poznat a před kým se utají. Neznělo to jako zpěv ani jako zařikávání bab léčitelek či modlitby kněží. Byla to řeč, která sama žila. Vše, co jí bylo řečeno, stalo se živoucí skutečností.

Nejsem si jista, jestli její pomocí mohl konat i dobré věci. Mnoho dívek dnes rádo poslouchá příběhy o jeho nevšední kráse, bohatství a síle a sní o tom, jak by se do nich zamiloval a pak ho přivedly na pravou a spravedlivou cestu, ale Arien mezi dobrem a zlem neviděl žádný rozdíl. Možná mohl konat dobro, ale rozhodně to nedělal. Na tom nic nezměníš ani těmi nejživějšími

sny. A co se žen týká, i ty nejkrásnější ho nechávaly chladným.

Ale o tom teď ne. Vidiš, tentokrát ty odvádíš příběh z jeho určené cesty jenom pro vlastní potěšení. Jen se netvař tak překvapeně, i já byla mladá a snila jsem o stejných věcech jako ostatní mladá děvčata. A ano, připouštím, že i přesto, jak dobře jsem ho znala, snila jsem i o Arienovi. Ale teď si poslechni, jak to dopadlo ten večer.

Když se síly, které rozpoutal, trochu utišily a slily se do jediného mocného proudu, přistoupil Arien ke kotěti a dýkou s ostrou tenkou čepelí mu prořal hrdlo. Připadalo mi, jako by celý svět vykřikl, kouzlo zavířilo v prachu, ale stále se ještě drželo stranou. Arien položil mrtvolku tak, aby krev vytékala do čisté vody, a směrem ke mně se začal šířit karmínový oblak. Když přistoupil k druhému rohu, už jsem věděla, co bude následovat, ale to štěně jako by se ho vůbec nebálo. Radostně vyštěklo a poddalo se jeho dotyku. Chtěla jsem vykřiknout, ale ústa jsem měla němá. Do vody se vylil druhý krvavý proud, o něco silnější než předchozí. Krev z kůzlete

obarvila vodu do ruda a věc dokonalo dodělávající jehně. Stála jsem v krvavé lázni až po krk a dělalo se mi zle. Myslela jsem si, že teď je řada na mně. Arien seskočí do vody, obejmou mě jeho pevné paže a ostrí nádherné dýky mě pohladí po hrdle.

Ale on místo toho zase odstoupil a začal pravidelným pomalým krokem obcházet nádrž. Ze rtů mu splývaly další jasné věty plné kouzel a moci a tkaly předivo kolem mě. Voda zakalená krví se začala zahřívát, její oheň mi sežehl paže i nohy, spálil záda, obtekl břicho a pak vstoupil do lůna. Nemohla jsem dýchat a každou částičkou své bytosti vnímala, jak ze mě spodem proudí krev. Voda se pročistila, i když zůstala rudá. Teď zářila jako vybroušený rubín, byla plná odlesků a světla. K tělům obětovaných mláďat se krouživě a v rychlém víru snesl zvednutý prach.

Arien vykřikl poslední slova. Čtyři draví ptáci se vrhli na čtyři mršiny – káně na kotě, poštolka na štěně, sokol na kůzle a orel na jehně. Zvedli se mocnými údery křídel a zamířili do čtyř světových stran. Z nádrže vylétlo rudé světlo a hnalo

se v jejich stopách. Mě opustila bolest a zmocnila se mě slabost. Všechno kolem pohaslo a já se propadla do tmy milosrdného bezvědomí.

Když jsem přišla k sobě, ležela jsem umytá na čistém lůžku, oblečená do lněné košile. Nade mnou se skláněla asi padesátiletá žena. Jak mi tehdy připadala stará, a přece jsem teď dosáhla už téměř dvojnásobného věku. Někdy si říkám, jestli to není důsledek toho, že člověk svůj život na nějaký čas spojí s nesmrtelným.

Dala mi vypít hustý vývar a chovala se ke mně velmi laskavě, ale s jistým smutným soucitem, jako by mě už pohřbila. Pořád opakovala: „Takové krásné dítě, tak krásné dítě.“ Nu, měla pravdu, zdělila jsem po matce zlaté vlasy, pravidelný obličej a pleť bez jediného kazu. Už ve čtrnácti bylo poznat, že ze mě jednou vyroste opravdová krásavice, i když tehdy jsem si o sobě myslela, že se nikomu líbit nemohu.

Chtělo se mi spát, ale ona mi bránila: „Musíš vstát, dítě, Arien přikázal, abys za ním přišla hned, jak se probudíš. Víím, že ti není dobře, ale

snaž se. Musíš za ním jít, nebo nás potrestá, a to přece nechceš.“

Dali mi nádherné šaty, nikdy předtím jsem nic takového neviděla, natož abych podobný oděv měla na sobě. Ani nevěsty u nás ve vsi se nevdávaly v takové nádheře. Byly ušity z nadýchaného bílého hedvábí, s dlouhou a bohatou sukní a žívučkem přiléhajícím k tělu, a celé bohatě vyzdobené stříbrnou výšivkou. Vypadala jsem v nich jako nějaká princezna. Upravili mi vlasy a obuli mě. Stříbrné pásky mě chladily a líbilo se mi, jak vyniknou na dohněda opálených nohou. Žena z toho ovšem byla zděšená.

„S tím musíme něco udělat. Vypadáš jako pasačka. Snad se Arien nebude hněvat. Než tě příště uvidí, dáme tě trochu do pořádku,“ slibovala, ale já si z toho nic nedělala. Arien mě viděl, když mě jeho otec přivezl do zámku, špinavou z cesty, v lehkých šatech dlouhých jen ke kolenům, a nijak se kvůli tomu nezlobil.

A pak už mě k němu odvedla. Našly jsme ho v jeho pracovně, prostorné a vzdušné místnosti, kam obrovskými okny dopadala spousta světla

a blankytné závěsy nadouval svěží vítr přinášející ze zahrad vůni růží. Věřila jsem, že ty šaty mi dávají nějakou kouzelnou moc, ale sotva se na mě podíval. Žena mi pošeptala, že mám čekat, dokud si mě nevšimne anebo mě nepošle pryč, a sama se vytratila.

Arien něco psal. Já tehdy psát neuměla, takže jsem obdivovala, jak snadno a rychle vede brk po papíře. Těch pár lidí, které jsem kdy psát viděla, kreslilo písmena pomalu a s péčí, ale on je črtal rychlými netrpělivými tahy. Plnila stránku jako záplava přicházející za jarního tání z hor do údolí.

Nemusela jsem ale čekat dlouho. Brzy papír odložil a podíval se na mě. Zatímco mě jeho kouzlo vyčerpalo, on zůstal svěží a plný síly. Pokynul mi k druhému místu u stolu. Nejspíš nečaroval, ale v tom gestu se skrývalo tolik půvabu, že jsem mu rázem odpustila všechnu hrůzu předchozího večera. Tedy odpustila bych mu, kdybych se ovšem vůbec odvážila cokoli mu zazlívát. Vlasy měl rozpuštěné a stékaly mu po

zádech až k pasu a odráželo se v nich slunce, ale v očích zůstával chlad.

Posadila jsem se a snažila se skrývat rozechvění, v němž jsem se sama ještě nevyznala. Zřejmě to dělal schválně. Měl-li ochránit mé panenství, hodilo se mu, abych se zamilovala právě do něj, protože pak bych se zuřivě bránila každému jinému. Vyšlo mu to, rozhodně v těch prvních letech. Bláznivě jsem se těšila, až mě nechá znovu povolat, i když to s sebou neslo účast v různých odporných rituálech, bolest a únavu, protože to zároveň také znamenalo, že budu smět být s ním.

„Včerejší večer mě potěšil,“ řekl tak chladně, až jsem se obávala, že se mi jen vysmívá. Jenže on pokračoval: „Sinni teď jistě lituje, že mi tě dal. Pannu takové čistoty a nevinnosti nenachází každý den.“

„Děkuji ti, pane,“ hlesla jsem.

„Mrzelo by mě, kdybych si ji musel hledat já, protože ty bys zklamala,“ dodal. „Zachovej si svou čistotu a nic ti ode mě nehrozí. Ztrat' ji a tvá zcela jistě velmi bolestivá smrt bude první věc,

kteřou uvidí dívka, co tě nahradí, aby se poučila, Deshaiés.“

Znal mé jméno! Netušila jsem, jak a kde ho zjistil, vůbec mě nenapadlo, že si ho třeba prostě našel v mé hlavě. Ve své čerstvě probuzené touze jsem si myslela, že to ukazuje, že o mě má zájem. Jeho vyhrůžku jsem úplně přeslechla. A když přede mne položil babiččin prstýnek, zapomněla jsem na ni.

„Někam si ho schovej,“ řekl. „Přede mnou ho nenos.“

„Jistě, můj pane,“ přikývla jsem.

„Jmenuji se Arien,“ poznamenal stroze, „a přeji si, abys to jméno používala jako ostatní. Mé jméno samo o sobě znamená, že tu vládnu. Taková oslovení jako můj pane potřebují ti, co si svou mocí nejsou jisti. Já si jistý jsem a ty bys měla být také.“

„Ano, Ariene, odpusť mi,“ opravila jsem se, ale v duchu mě těšilo, že mu smím říkat jménem. Přestože ta žádost byla zahalena do pýchy a povýšenosti, já si hned namlouvala, že tak jen skrývá svůj zájem.

„A teď už jdi,“ propustil mě.

Samozřejmě jsem na jeho vyhrůžku nezapomněla navěky. Když jsem potkala Vyvyana, vybavilo se mi každé její slovo, a to o to víc, že mě téměř při každém setkání s ním pátil v zádech Arienův pohled. Ale v následujících letech to ještě nemělo být. To jsem ve dne v noci snila o temném muži, kterému jsem byla naprosto lhostejná.

Povolával mě často, ať už jsem krvácela nebo ne. Panenskou krev potřeboval jen občas, většinou mu stačila i jen prostá přítomnost nevinné panny. Stále znovu a znovu jsem ho omlouvala a ze všeho zlého, čeho jsem byla svědkem, jsem vinila jeho otce. To on ho učil a vedl. To on nařizoval a káral. A Arien ho podle mě chtěl jen potěšit, chtěl od něj slyšet povzbuzení, ale buď si jistá, že pochvaly se mu nikdy nedostalo. Za svou poslušnost sklízel jen chlad.

Ano, samozřejmě, že jsem tehdy byla mladá a zaslepená podivnou, napůl kouzelnou láskou, jinak bych jistě mnohem dříve pochopila, že Arien se toho všeho účastní více než dobrovolně a výměnou za svou poslušnost získává vědění a moc.

Jenže jsem měla prozřít až za tři roky, v den, kdy Arien svůj zrak namířil severovýchodním směrem do kvetoucího království Yersinu a kdy znovu opakoval kouzlo, které si kdysi vyzkoušel s kotětem, štěnětem, kůzletem a jehnětem.

Tentokrát však ve čtyřech rozích bazénku uprostřed popelného pole seděly čtyři děti, sotva tříleté – syn sedláka, řemeslníka, obchodníka a šlechtice. A na křídlech jejich smrti se smrt rozletěla i do Yersinu. Černá smrt horší než mor, protože nezabíjela rychle, ale pouze ochromovala a nechávala svou oběť žít za hrozných bolestí. Tak Arien získal své království, když současné už jemu a Sinnimu pohromadě bylo malé. Lid ho tam zavolal sám, aby ukončil to strašlivé utrpení, a já šla s ním.

Jeho čistá a nevinná panna, jež už dávno ztratila nevinnost duše.

Noc druhá

Á, to jsi ty, moje holčičko. Věděla jsem, že dnes zase přijdeš. Ostatní mě mají za starou pomatečnou bábu, která blábolí stále tytéž nesmysly o velkých čarodějích, zlých kouzlech a temných plánech. I moje vlastní dcera mi kdysi naslouchala se shovívavým úsměvem a moje vnučka mě má vyloženě za blázna. Ale ty ne, tebe můj příběh zajímá a možná mu i uvěříš a pak snad ještě není vše ztraceno.

Ale nebudu zdržovat, obě víme, že dny se mi už krátí, a já ti chci povědět všechno, úplně všechno, abys znala celou pravdu, a ne ty smyšlenky, co potulní pěvci po večeři u krbu za pohár dobrého vína vydávají za skutečnost.

Vrátíme se spolu do Yersinu takového, jaký byl před sedmdesáti třemi roky. Ano, tolik let od té doby minulo. Přišla jsem do své budoucí vlasti

jako sedmnáctiletá dívka po boku tehdy osmnáctiletého Ariena. Jestli však já v té době ještě pořád byla napůl dítě, on dorostl v hotového muže. O jeho dospělosti nebylo pochyb ani v patnácti, ale teď budil opravdový respekt. Zesílil a ramena se mu rozšířila, i když si stále zachovával pružnou a spíše štíhlou postavu. Tvář nosil hladkou a vlasy až do pasu, oblékal se do černé a skromně se zdobil stříbrem. Jeho ruce vynikaly citlivou jemností a pohledem dokázal zmámit jakékoli zvíře i člověka.

Nu, říkala jsem včera sice, že Yersin byl vzkvétajícím královstvím, než ho napadla Arienova zhoubná choroba, která zasáhla každou rodinu. Nemluvila jsem však tak úplně pravdu. Yersin byl znám jako chudá země a jen proto žil v klidu a míru. Nikdo o něj neměl zájem a Yersin se na oplátku nestaral o své sousedy. Soustředil se jen na to, jak s přírodou svést vítězný boj a vydobýt si na ní dostatek jídla. Náš kraj leží na vysočině, kde se téměř žádná rostlina neujme. Lidé se živí pastevectvím a tkalcovstvím a tehdy všichni důvěrně znali bídu, hlad a zimu.

S Arienovým příchodem se věci změnilly a mnozí by dnes řekli, že k lepšímu. Jenže tak si tu dávnou dobu může dovolit posuzovat člověk, který v ní nemusel žít a denně se strachovat o život svůj a svých blízkých. Lidé v Yersinu byli vždycky svobodní, ale teď se z nich stali otroci, jejichž city a potřeby vládce nezajímaly.

Yersin za pouhý rok vyrostl v nejbohatší království. Doposud chudá půda začala plodit i třikrát do roka. Počasí se změnilo ve vlídné a dodávalo vláhu a slunce přesně podle potřeby. Arien pomocí svých schopností objevil naleziště drahých kamenů a jeho démoni je dobývali a brousili. Postavil silnice, přemostil řeky, opravil chátrající domy a dal lidem jídlo a teplo. Dohlížel na soudy i na správce a nemilosrdně trestal každé porušení práva. Vyhnal z lesů divokou zvěř a dvakrát do roka pořádal nádherné oslavy, které braly dech svou nákladností. Založil univerzitu a vybudoval síť škol. Stanovil povinnost vzdělání pro všechny děti od sedmi do třinácti let. Když si Yersinu všimly okolní země a na hranicích se začala houfovat nepřátelská armáda,

povolal vlastní oddíly přízraků, duchů a netvorů a zahnal ji na útěk. A původní královský hrad přestavěl ve svůj vlastní zámek, který mohl směle soupeřit se Sinniho sídlem.

Jenže Arien si zároveň bral, stejně jako dával. Kdykoli potřeboval, ať to byla žena, muž či dítě, stádo dobytka či pole. A jeho temní a nelidští služebníci také. Možná si myslíš, že to byla pramála cena za blahobyt a bezpečí, které Yersin získal výměnou, že nic na světě není zadarmo a lidé měli být připraveni a ochotně mu zaplatit. Tak to ve světě opravdu chodí, má milá, jenže nezapomínej, že Ariena o pomoc nikdo nežádal. Vnutil jim ji bez možnosti výběru. Museli si ji od něj vzít, stejně jako mu za ni museli zaplatit. Yersin byl sice chudá země, ale spokojená a klidná, žilo se u nás tiše a pomalu. Teď se všichni báli.

Domem mohla kdykoli v noci projít nepředstavitelná stvůra a vysát krev všem dívkám v domácnosti, nebo dozrávajícím obilím projeli nemrtví a za nimi zůstala jen zkáza a zmar. Do chlívů vnikali démoni a živili se kravským masem. A Arien sám pro ta nejsilnější kouzla použí-

val lidské oběti. Potřeboval ty nevinné a čisté, jejichž duše ještě měly sílu – děti. A pověz mi, která matka by svou dcerku vyměnila za žvanec jídla a ještě se přitom usmívala? Nikdo před ním nikde nebyl v bezpečí.

Jistě, mohl si brát totéž a na oplátku lidem nedat nic. Ponechat je v bídě a hladu a navrch jim naložit ještě strach a nenávist. Nemusíš se mnou souhlasit, ale já si myslím, že tak by to bylo lepší. On to nedělal ze soucitu nebo z dobroty srdce, kupoval si prostě jejich klid a oddanost. Chtěl se temnotám oddávat bez vyrušování a nepříjemností v podobě povstání a vzpour. Nakrmil je, oblékl a dal jim knihy, v nichž si mohli číst, zábavu, kterou si měli krátit čas, a teplo, aby nemrzli. Léčil je a pečoval o ně. A za to všechno vyžadoval, aby ho nechali na pokoji a nevyváděli, když si sem tam vezme nějaké to dítě nebo se mu něco vymkne z rukou a pár tisíc lidí pomře na mor nebo je povraždí ta jeho monstra.

Jinými slovy, má milá, bez podmaněných svou moc nevidíš. Stejně jako bez stromu, který bys mohla pokácet, neoceníš sekeru a bez železa,

které bys mohla kout, kladivo. Stejně jako normální lidé musí dýchat, Arien potřeboval druhé ovládat.

Je smutné, že právě v té době se do mé lásky přimísila první dávka jedu a nenávisti. Mé oči spatřily při jeho rituálech tolik krutostí, že duše pochybovala o tom, že to všechno je správné. A přesto právě v tu dobu mě Arien k sobě pevně připoutal. Co bych za to dala dřív, kdy jsem se na každé setkání s ním těšila jako šílená!

Odešel od Sinniho sám, nevzal si s sebou nic, žádné věci, žádné lektvary ani kouzelné předměty, žádné služebnictvo, jen mě. Oba jsme ztratili domov a v tom novém nikoho neznali. Kromě toho nás stejně nikdo nevítal. Jemu to nejspíš bylo úplně jedno, ale i tak zřejmě dával přednost mé přítomnosti před ostatními. Snad si byl jist mou láskou. Na každý pád nepotřeboval-li mě zrovna při kouzlech, byla jsem mu prostě k ruce. Nosila jsem mu jídlo, chystala lůžko, pečovala o jeho šaty. Mnoho toho nezbyvalo, jeho kouzelná moc většinou všechno zařídila přede mnou.

Ale nechával mě u sebe a mnohdy se mnou mluvil. Ptal se mě na různé věci.

„Mám v Idziku postavit nový mlýn?“ zeptal se například.

A já řekla: „Jistě budou velmi rádi, Ariene.“

Věděla jsem, že nejbližší mlýn se odtamtud nachází skoro dva dny cesty a Idzik se během jediného roku rozrostl na téměř dvojnásobek obyvatel. Naše rozhovory mě nutily neustále si o Yersinu zjišťovat spoustu věcí a doplňovat si znalosti. Už dávno jsem se naučila číst a teď jsem trávila dlouhé hodiny s ním v knihovně. On si četl své temné knihy a já ležela ponořená do stránek pojednávajících o zemi. Nevím, jestli jsem mu jen potvrzovala, co stejně chtěl vykonat, nebo se opravdu řídil podle mého názoru, ale vždy souhlasil. Zprvu se mě ptal i na důvody, ale později už to dělal jen zřídka.

A jak měsíce plynuly, odvážila jsem se i já ptát jeho. Pamatuji si, jak jsem to udělala poprvé. Seděli jsme spolu na balkoně a on vyhlížel na kopce všude kolem nás a na hory v dálce. Nad námi se klenula obloha ozdobená krajkou říd-

kých oblaků. Vzduch voněl svěžestí po včerejším dešti. Vítr se mu opíral do vlasů, uvolňoval je ze stříbrných kroužků a metal mu je do zamyšlené tváře.

„Chtěl bych zase jednou vidět otevřenou krajinu,“ řekl tiše. „Ty hory všude kolem jsou jak mříže klece, v níž nás uvěznili, Deshaiés. Někdy jen těžko ovládám touhu srovnat je se zemí. Pak bych dohlédl až k moři.“

U něj to ovšem nebyl jen tak nějaký povzdech. Vše, o čem hovořil, mohl také vykonat. Spředl by mocné kouzlo a po vysočině Yersinu by nezůstala ani památka. Hned v prvních dnech si postavil vysokou věž a z jejího vrcholu by pak svým bystrým zrakem v dáli ocelovou mořskou hladinu jistě spatřil. Přesto z jeho poznámky jasně zněla touha po domově, kterou jsem nečekala.

„Tak proč jsi nezůstal v Kalari?“ zeptala jsem se. „Nemusel jsi přece do Yersinu odcházet. Nebo sis mohl vybrat jinou zemi.“

Podíval se na mě překvapeně, jako by ani nevěřil, že jsem skutečně promluvila a odvažuji se

ho zpovídat, ale pak se kupodivu usmál a odpověděl.

„V Kalari už pro mě a Sinniho nebylo dost místa,“ pokrčil rameny. „Musel jsem mít svou vlastní zemi a Yersin se mi na začátek zdál vhodný. Měl jsem jim co nabídnout. V bohatší zemi bych si jen bral. Časem si jistě zvyknu a za deset let se z těchto hor vypravím dál na východ, až k oceánu. Postavím lodě a za dalších deset let ho přepluji a půjdu pořád dál na východ.“

„Až celý svět pohltí temnota, která ti kráčí v patách,“ doplnila jsem, ačkoli jsem se při těch slovech chvěla strachy, ale ponechal je bez povšimnutí.

Jak odlišné byly jeho ambice od těch Sinniho. Jeho otec si z Kalari vybudoval baštu, aby se mohl v klidu a nerušeně věnovat magii a studiu; nic víc nechtěl. Arien oproti tomu toužil dobývat a podmaňovat si. Nestál o to poznávat svět zavřený v pracovně a skloněný nad knihou, ale na cestách. Jeho zvědavost se netýkala jen tajných nauk, ale i toho, co mu nabízel skutečný život.

Z nich dvou byl Sinni vždy ten schopnější a Arien ten nebezpečnější.

Naučila jsem se rozpoznávat jeho nálady, dokonce jsem občas spatřila záblesk nějakého lidského citu, ale ve srovnání s ostatními byl vždy chladný a vzdálený, jako by se ho nic netýkalo. Jistě, i na něj měla přijít řada, ale s tím jsem já neměla nic společného. A čím víc jsem ho znala, tím méně jsem se vyznala sama v sobě. Neuměla jsem se rozhodnout, jestli ho miluji nebo nenávidím. Spala jsem s ním v jedné místnosti a nabíze-lo se mi tak mnoho vynikajících příležitostí ho zabít, když ležel bezbranný na lůžku, a přece jsem se o to nikdy ani nepokusila. Pravděpodobně mě očaroval. Byl by ostatně šílený, kdyby to-těž neudělal se vším služebnictvem, a s jeho schopnostmi to pro něj musela být hračka. Jenže mě myšlenky na vraždu přepadaly často, ale pak jsem se podívala do té ve spánku tak čisté tváře a láska vždycky převážila.

Teprve teď vím, že moje nenávist se ani tak netýkala jeho činů jako jeho samotného. Mohl být bohem – osud mu nadělil krásu, sílu, chyt-

rost, odvalu i sebeovládání. Kdyby zavrhl ty temné schopnosti a změnil se v člověka, lidé by ho milovali a šli za ním, ale on jimi pohrdal. Jeho moc mu ale byla vším a za lidskou náklonnost by ji nevyměnil. Nenáviděla jsem ho pro to, čím mohl být, ale čím se nikdy nestal.

Když se rok s rokem sešel, ukázalo se, že se Yersin s jeho vládou přece jen tak snadno nesmíří.

Byla jsem zrovna unavená po jednom z Arie-nových nových kouzel. Nebral na mě nejmenší ohledy. Když potřeboval, musela jsem přijít a sloužit mu, jak si zamanul. Znamenalo to celé noci proležet na ledových kamenech nebo v mrazivé vodě. Když jsem zrovna krvácela, vídávala jsem přízraky, jak chtivě hltají mou krev. Často jsem musela strpět mnohé mužské dotyky a roztírat si po těle semeno. A do toho všechna hrůza nejrůznějších krutých smrtí. Ani když se konečně naskytla příležitost, nemohla jsem v noci spát, takové jsem měla noční můry – a dodnes je mívám.

Obvykle mě nechával aspoň trochu odpočnout a nenutil mě vstávat před polednem, ale ten-

tokrát mě probudil brzy ráno. Nebe sotva vybledlo studeným světlem úsvitu. Celá rozlámaná jsem se posadila. Nakreslil na prázdný tác prstem znamení a pronesl několik slov a vzápětí na něm ležela snídaně. Dotkl se poháru a ten se naplnil až po okraj ovocnou šťávou. Pak ke mně vztáhl ruce a pohladil mě po vlasech. Přejel mi teplými dlaněmi po krku a ramenech, přes prsa k pasu a nohám. Zašeptal jednu dvě nesrozumitelné věty a já před ním seděla oděná do cestovního úboru.

„Rychle se najež,“ přikázal. „Chci co nejrychleji vyrazit.“

Sám zůstal v oblíbené černé, jen vlasy si stočil do těžkého uzlu v týlu a ovázal je koženou šňůrkou. Byl mladý a nedočkavý, plný dychtivosti a očekávání. Jako by konečně dovolil svému věku projevit se a nadmíru si to užíval.

„Kam se chystáme, Ariene?“ zeptala jsem se.

„Do Geyeru,“ odpověděl úsečně.

To království leželo na jih od Yersinu a Kalari. Byla to dost bohatá země, plná úrodných nížin a šťastných lidí. Představila jsem si, co je čeká,

jestliže se o ně začal zajímat Arien, a udělalo se mi zle.

„Proč?“ vydechla jsem a na jídlo neměla ani pomyšlení. „Říkal jsi přece, že ti Yersin bude stačit aspoň deset let.“

„Když budu chtít, podmaním si tu bezvýznamnou zemi třeba zítra,“ odsekl, „a tebe se nebudu ptát na svolení, Deshaiés.“

„Proč tam jedeme, Ariene?“ zeptala jsem se znovu, i když jeho tón mi dostatečně naznačil, že otázky tentokrát nejsou žádoucí. Jenže mně na tom záleželo.

Šlehl po mně pohledem zpod dlouhých řas, ale nakonec promluvil: „Zjistil jsem, že bývalý princ Yersinu Vyvyan tam sbírá armádu, aby svou zemi osvobodil. Zřejmě mu nestačilo, že jsem jeho otce stáhl z kůže, tu nechal vydělat a poslal mu ji darem. Někteří lidé se nepoučí, i když před sebou mají jasné varování.“

Masem starého krále nakrmil psy, jeho kosti proklel a nechal je přibít na vrata hlavního hřbitova, jeho lebku si ponechal a pověsil ji jako držák na pochodně v hlavní síni. Ne kvůli sobě, aspoň

předpokládám, že to nedělal kvůli sobě, protože stejně jako neuměl cítit lásku, nepoznal ani nenávisť. Podle mě to udělal kvůli lidem, jako by mu nestačily historiky, které o něm už kolovaly, a považoval za nutné nechat kolovat další.

Trochu se mi ulevilo a dokázala jsem pozřít aspoň pár soust. Pokud byl princ Vyvyan takový blázen, aby začínal boj s Arienem, pak si svůj osud nejspíš zasloužil. Jistě, byla bych jeho snahy nakloněna a chválila bych ho mezi prvními, kdyby měl aspoň nějakou naději na úspěch, ovšem za tenhle nerozum si podle mě tehdy nezasloužil ani soucit.

„Vypij ten pohár,“ napomenul mě Arien netrpklivě. „Posílí tě. Jsi ještě unavená a cesta říší mrtvých je těžká.“

„Nemůžeš mě tu nechat?“ zeptala jsem se s hrdlem staženým novou hrůzou, ačkoli jsem vlastně ani nečekala, že řekne ano.

„Ne,“ zavrtěl hlavou. „Nevím, co mohu čekat, a musím být schopný kdykoli otevřít hranici. Pospíchej!“

„Nemohl bys mi aspoň říct, že s tebou se mi nic nestane?“ zaprosila jsem.

„To přece dávno víš,“ odvětil.

Doposud jsem pro něj hranici pouze otevírala, jenže to mezi mrtvé chodil jen na výzvědy, poptat se, co nového se přihodilo, a poradit se... Ale jak já vlastně mohu vědět, co v říši mrtvých hledal? Jenom hádám a pravděpodobně špatně. Ani jsem netušila, že je možné dopravit se tudy z místa na místo.

Bylo to však stejné jako s časem. V říši mrtvých od sebe vše leželo neměřitelně daleko, takže se to stejně dobře mohlo nacházet i neměřitelně blízko.

Znala jsem rituál otevírání hranic velmi dobře. Patřil k těm jednodušším a obešel se bez krve a skučení obětí. Arien pomocí svého kouzla vyvolal stěnu, jež dělila náš svět od jejich, a zhmotnil ji. Tyčila se přede mnou jako pavučina. A já jako panna jsem ji prostě protrhla. Vždycky jsem do těch mlžných a šedých krajů za ní jen nahlédla, ale tentokrát jsem musela udělat týž krok jako on a vstoupit.

Jakmile jsem prošla, Arien stěnu zase zacelil.

„Bojíš se, že by mrtví mohli vstoupit do našeho světa?“ zašeptala jsem. Můj hlas zněl podivně dutě, jako by se stal přízrakem stejně jako já sama.

„Ti mají své vlastní cesty,“ odpověděl pohrdavě. „Ale někdo živý by se mohl zatoulat sem a způsobit vážné škody. Svět mrtvých je příliš křehký, aby ho živí používali místo silnice, když neznají správné způsoby.“

Udiveně jsem na něj hleděla. Jak se mnou mluvil, jeho tělo jako by zprůsvitnělo a kolem něj vzplanul černý oheň, korunovala ho temná záře a uprostřed ní svítil jeho světlý obličej. Pohlédla jsem na svou ruku a lekla se, když jsem spatřila, že totéž se stalo mně, ale moje plameny byly jasně bílé a zářící.

„Co to je?“

„Aura,“ odvětil, jako by to vše vysvětlovalo. Když jsem se ale tvářila stále stejně nechápavě, dodal: „Ve světě mrtvých tělo ustupuje a duše získává navrch. Každá má svou barvu. Tvoje je barvou nevinnosti a ta má barvou zkušeností.“

Spíše ta barva odrážela jeho černou duši, bylo to boží varování před zlem ukryvajícím se v něm. Nebo skutečné zlo možná vždycky kráčí ruku v ruce se zkušenostmi a měli jsme pravdu oba. Přes to vše, co jsem viděla a zažila po jeho boku, jsem se nikdy ničeho nedopustila a nijak se neprovinila. Ani svědomím, ani skutkem. Byla jsem tedy svým způsobem nezkušená. Zajímalo by mě, jakou barvu bude mít moje duše, až znovu vstoupím do světa mrtvých. Vím, že nebude bílá, ale stále ještě doufám, že mě neozdobí stejná temná záře jako tenkrát jeho.

Vyrazili jsme šedou pustinou a šli dlouho, neuvěřitelně dlouho, ale když znovu zašeptal své kouzlo a já roztrhla clonu dělicí dva světy, bylo pořád brzké ráno a nacházeli jsme se nedaleko hlavního města Geyeru.

Ne, má milá, na mrtvé jsem nezapomněla. Jednoduše jsem žádné neviděla. Arien s nimi ve svém záhadném jazyce mluvil celou cestu, ale pro mě zůstali neviditelní, zrovna jako by se nezjevili ani tobě. On jim to snadno mohl přikázat, nás by neposlechli. A buď za to vděčná. Kdybys

měla jeho schopnosti, kdo ví, jak by ses s takovým pokušením vypořádala.

A teď už jdi. Jsem unavená. Mluvím celou noc, hrdlo mám ochraptělé a ústa vyprahlá. Příště bys snad mohla s sebou přinést džbánek červeného vína. Toho temně rudého z yersinských vinic, sladkého jako med, co v něm tančí slunce jako po strmých stráních, které mám tak ráda.

Nepřemlouvej mě, má milá. V mém věku se tolik hodin povídání rovná pěti dnům jízdy na koni pro tebe. Navíc by se tvá matka mohla začít ptát, kde trávíš celé noci, a pak bys už nesměla přicházet. O Vyvyanovi ti povím až zítra. Jak bych ho mohla vynechat? Když se on a Arien setkali, zdánlivě se nic nestalo, nezřítla se obloha, nezachvěla se země ani nevzplály sady a pole, přesto ten den byl předurčen a ani jeden z nich se tomu nemohl vyhnout. Když si pohlédli do očí, oba poznali osud. Arien zřejmě do poslední podrobnosti, do poslední věty, kterou si kdy měli říct, a Vyvyan citem.

Bohové, má milá, odpovím ti, ale to je tvá poslední otázka a pak půjdeš. Ano, i Vyvyan byl

krásný, ačkoli kdo ví? Mým starým očím se všichni mladí jeví jako bohové, tak plní síly a života. A teď už jdi a příště přijď zrána, dokud budou ještě všichni spát, nebo zase až pozdě večer, až je skolí únava po celodenní práci.

Noc třetí

Ó, ano, s pohárem v ruce kloužou slova po jazyce tak hladce jako sladké víno hrdlem. A zamlžená paměť se projasňuje a náhle si vzpomínám na tolik podrobností, o kterých jsem si myslela, že jsem je jednou provždy zapomněla. Všechny barvy najednou víc září a staré kosti se zahřívají zářem mladého těla. Pamatuji se, že tenkrát v Geyeru jsem ani nepotřebovala plášť a bylo to na léto hodně chladné ráno! Foukal studený vítr a zvedal mi vlasy a práskal jimi jako s otěžemi, aby mě popohnal. Noční tma sotva opadla a slunko ještě nemělo dost síly hrát a jen se bledě blýskalo na světle modré obloze. Nohy mě studily od rosy, jež se na stéblech trávy blyštěla jako led. A za sebou jsme měli cestu říší mrtvých. Kdybych podobné ráno zažila dnes – a já vím, že už je nezažiji –, roztrásla bych se tak, že by mi museli

donést několik pokrývek a celý džbán tohohle výtečného vína, okořeněného, ohřátého a dochuceného silnou kořalkou, abych se aspoň trochu zahřála. Ale tenkrát? Pohodila jsem hlavou, vydala tělo větru napospas a ještě měla pocit, že mě ten ranní chlad očisťuje.

Vystoupili jsme do skutečného světa v hustém mlázi, ale cesta do hlavního města vedla sotva pár kroků od nás. Když jsem rozhrnula větve, viděla jsem vysoké hrady vybudované z mohutných kvádrů narudlého kamene. Hlavní brána už byla otevřená a kolem ní se zvedal oblak prachu od projíždějících povozů a procházejících lidí, kteří se z širého okolí stahovali na trh, aby prodali, co vyrobili nebo vypěstovali. Strážní proud nijak nekontrolovali. Líně se opírali o zeď a jen občas někoho zastavili, spíš však ze zvědavosti a dlouhé chvíle než kvůli bdělosti. Vybírali si pečlivě. Tu to byl vůz se sudy s vínem, potom kára se zeleninou. Jejich snídaně jistě byly bohaté a trhovci si na to zřejmě dávno zvykli, protože pro ně už měli nachystané malé balíčky.

Nahoře na hradbách vlály barevné praporce se

symboly jednotlivých cechů a na nejvyšší věži hradu tyčícího se nad městem se ve větru vzdouvaly dvě vlajky. Jedna patřila vládnoucímu rodu Geyeru – vzpínající se kuň v rudém poli – a ta druhá Vyvyanovi – rozkvetlý modrý hořec utopený ve zlaté barvě slunce. Měla bych spíše říct, že šlo o symbol Yersinu, než jej dobyl Arien, který si na praporce a vlajky nikdy moc nepotrpěl. Protože ji nepoužíval, nemohl ji pošpinit spojením se svým jménem a ta květina záhy začala symbolizovat odpor proti němu.

Že nevíš, jak vypadá hořec, dítě? To se ti ani nedivím. Arien všechno řešil rozhodně a s konečnou platností. Když se takhle párkrát s tím květem setkal, postaral se jednoho večera o to, aby tu květinu na skalnatých svazích Yersinu už nikdy nikdo neviděl. Ztratila se během jedné noci a postupně vymizela z lidské paměti. Vyvyan hořec tehdy ještě na svém praporci používal, ale později jej změnil do té podoby, jak ho znáš dnes.

„Deshaiés,“ oslovil mě tiše Arien.

Odvrátila jsem se od výhledu na město a otočila se k němu. Upravil si plášť, aby mu bylo tep-

leji, ale vítr mu jej stejně rval z těla. Z upraveného účesu se mu pod jeho nárazy draly ven dlouhé černé prameny a zaplétaly se do hustých větví všude kolem. Les šuměl a ohýbal se a listí tančilo a točilo se ve zběsilém kole. Stáli jsme velmi blízko u sebe, skryti před okolím, uzavřeni v zelené, opojně vonící živoucí kobce. Bylo mi nádherně, má milá. Jako by den kolem nás překypoval a přetékal silou a já ji dýchala s každým čerstvým závanem. Do žil mi vstoupilo něco jako šílenství, ale bylo to šílenství nadělené bohy. Byla jsem si náhle jista, že ať udělám cokoliv, nemohu se dopustit chyby.

Přitiskla jsem se k němu s tělem zbičovaným větrem, ale hořícím vzrušením, a políbila ho na rty. Neodtáhl se ani mě od sebe neodstrčil, i když se mu napjaly všechny svaly. Jeho rty byly chladné a suché právě tak, jak jsem si to vždy představovala, a z opojné vůně jeho kůže se mi točila hlava. A pak jsem od něj odskočila, jako by mě uštkl.

Proč? Bylo to hrozné, příšerné, děsivé a ponižující. Byl to můj první polibek, dala jsem ho

z vlastní vůle a ráda, a přesto byl odporný, jako by skrze něj do mě vstoupilo něco z Arieny duše. Často si kladu otázku, jestli se on tak cítil celý život. Byla to holá a černá beznaděj, naprosté zoufalství, pod nímž vše trpklo a vadlo. Touha po něčem, co mu bylo odepřeno, odňato jednou provždy. Chtěl věřit a toužil milovat, ale neuměl to. Nevěděl jak. Tušil, že mu tím uniká něco krásného, něco úžasného a nemohl to mít, i když jinak dostal vše, po čem vztáhl ruku. Nejspíš však šlo pouze o odraz mého vlastního cítění, když jsem si při tom dotyku náhle a s konečnou platností uvědomila, že není schopen lásky, že mě nemiluje, nikdy mě nemiloval a nikdy mě ani milovat nebude. Myslím, že to je nejbližší pravdě. Nebylo v něm nic dobrého, a proto i při polibku ve mně probudil jen beznaděj. Ale někdy ho také podezírám, že to udělal úmyslně, aby mě polekal a odradil, abych to už víckrát nezkoušela. Prostě provedl jedno z těch svých černých kouzel.

To nádherné ráno náhle zvadlo, dosud zpívající les temně zahučel a osvěžující vzduch studil a nedal se dýchat.

Když ke mně vztáhl ruce, málem jsem je v prvním hnutí mysli s výkřikem odporu srazila stranou, ale pak jsem si přece jen na poslední chvíli uvědomila, proti komu vlastně stojím, a dovolila jsem mu, aby mi prsty sevřel spánky. Ten dotyk mi vynahradil ošklivost polibku, protože v jeho rukou vždy bylo jemnosti, až se mi chtělo plakat.

„Alain,“ vyslovil tiše.

Tehdy jsem pochopitelně netušila, co udělal, ale jasně jsem cítila moc kouzla kolem nás. A i kdybych ji necítila, viděla bych ji, protože les na okamžik strnul v dokonalé nehybnosti, jako by se na chvíli zabrzdil čas. Když se zase rozběhl, Arien se stáhl a navlékl si kožené rukavice.

„Půjdeme, Deshaiés,“ řekl a rozhrnul mlázi.

Následovala jsem ho a za chvíli jsme se vynořili u cesty vedoucí k hlavnímu městu. Lehce se na ni vyšvihl z příkopu, který ji lemoval, a pak se sklonil, podal mi ruku a pomohl mi také nahoru. Jeho síla mě vzhledem ke štíhlosti postavy stále ještě udivovala, ale už jsem ho znala natolik, že jsem věděla, že kdyby to potřeboval, mohl by mě

nést celé hodiny a ani by se při tom nezadýchal. Nechtěla bych být bojovníkem, který by se rozhodl změřit s ním síly.

Povrch silnice byl hladký a udusaný jako mlat a ležela na něm tlustá vrstva prachu. Za dešťů se tu vozy jistě musely prodírat hlubokým bahnem. Litovala jsem ty lidi. Sama jsem si zvykla na nádherné a pevné cesty v Kalari a Yersinu, ale takové uměl budovat jen Sinni a Arien. Brzy nás oba pokrýval jemný prach a já si ke rtům a k nosu tiskla cíp pláště, abych se nezadusila.

Lidé nám pochopitelně věnovali dost pozornosti. Arien měl raději vzít koně. Oba jsme se sice oblékli do cestovního oděvu, ale jak už jsem ti povídala dříve, Arien stejně jako jeho otec dal na neokázalý přepych. Málokdy jsi u něj viděla výrazné šperky nebo draze barvené látky, ale všechno, co vzal do ruky, muselo být dokonalé. I bez barev a šperků veškeré jeho vybavení křičelo do světa svou nemalou cenu. A nemůžeš samozřejmě pominout ani jeho nevšední vzhled. I já ostatně tehdy už patřila mezi uznávané krásky. Utrpení při temných čarách mi nikdy nedovolilo

nabrat váhu, takže jsem měla štíhlou až křehkou postavu a po otci jsem zdělila výšku. Vlasy jsem měla světlé jako ten úsvit a nosila je dlouhé až ke kolenům. Šperky mi Arien sice zakazoval, protože mu překážely při kouzlech, ale nepotřebovala jsem je. Lidé říkali, že se mi v očích usadil nekonečný smutek, a ve tváři jsem prý nosila tajemství.

V té době jsem ještě neznala Vyvyana, takže jsem netušila, do jaké míry to je skutečně pravda. Arien dal jasně najevo, že tvrdě potrestá každého muže, který by se odvážil na mě byť i jen pohlédnout. Nedostávala jsem milostná psaní, jak bych si asi zasloužila, nikdo mé půvaby neopěval pomocí veršů a jejich potvrzení jsem musela hledat v zrcadle, nikoli v mužských vyznáních. Ale jak jsme tak kráčeli k hlavnímu městu Geyeru a já na sobě cítila stovky obdivných pohledů a naslouchala šeptaným řečem, zlepšovala se mi nálada.

Arien nasadil ostré tempo, takže jsme míjeli i řadu vozů, a když jsme procházeli kolem zahradníka, který do města vezl čerstvé květiny, usmál se na mě ten mladík a hodil mi bílou růží.

Arien to nechal bez povšimnutí, ale sotva jsme ho zanechali za sebou, vzal květ z mých rukou bez jediného slova vysvětlení, stáhl si na okamžik rukavici a růže během chvíličky uvadla a seschla.

Pak mi ji vrátil se slovy: „Nedovolil jsem ti s nikým flirtovat. Chovej se jako v Yersinu, Des-haiés, ať na to nedoplatíš.“

Ach, ty moje milá, vím, že ses pořád ještě nevzdala a moc by sis to přála, ale nežárlil, opravdu nežárlil. Na mně mu vůbec nesešlo. Tedy na mých citech. Na mém panenství měl pochopitelně nemalý zájem. Hlídal si prostě, co bylo jeho. A já měla velké štěstí, že svou silou sežehl jen tu růži, protože, věř mi, bylo v jeho moci podobně vysát život i z člověka a mladá žena se pod jeho dotykem mohla proměnit ve stařenu během mrknutí oka tak, jako o svůj půvab přišla ta květina.

Brzy jsme stanuli před branou a bez větších obtíží jsme vstoupili do města. Nikdy bych nevěřila, jak snadno může zlo proniknout chráněnými hradbami. Vpustili ho mezi sebe a ještě ho uvítali úsměvem. Modlila jsem se ke všem bohům, které

jsem znala, aby ti nevinní a nevědomí lidé do večera nepoznali, co je Arien vlastně zač. Prosila jsem, aby město bylo při našem odchodu stejně šťastné a bezpečné, jako když jsme přicházeli.

Ale brzy jsem na všechny obavy zapomněla a propadla kouzlu královského sídla. Může ti to připadat divné, ale já byla duší pořád ještě venkovačka. Žila jsem sice od svých čtrnácti let v nádherných zámcích po boku velkých vládců, ale co jsem vlastně ze samotného města kdy spatřila? Nic. Drželi mě uzavřenou za zdmi ve zlaté kleci. Měla jsem vše, na co jsem si vzpomněla, a krásu Sinniho a Arienova paláce nemohlo překonat žádné dílo lidských rukou, necítila jsem tedy ani potřebu vycházet. Takže teď jsem se vlastně poprvé ve své dospělosti ocitla ve velkém a živoucím městě.

Překvapily mě ulice sevřené mezi bloky domů vysokých mnohdy i tři patra. Shora se z oken ozývaly hlasy probouzejících se lidí a Arien se moudře držel těsně u zdi, aby nás nezasáhl proud splašků vylévaných bezstarostně přímo na dláždění. Páchlo to tam odpadky, močí, hnojem a tle-

jíciemi zbytky, ale mně se to líbilo. Bylo to totiž cítit lidmi, všude kypěl život. V otevřených dveřích řemeslnických dílen, v křiku požadujícím uvolnění cesty, ve hrách dětí, které se motaly všude kolem, v rachotu povozů a bučení dobytka. Zářil na mě z barevného oblečení a pestrých šátků, které si ženy vázaly kolem boků. Štěkal na mě od žebrajících pouličních psů a natahoval se ke mně rukama žebráků lidských.

Otáčela jsem se kolem dokola a nemohla se toho pohledu nasytit. Široce jsem se usmívala a zdravila snad každého, kdo se mi připlctl do cesty. Arien to mlčky trpěl. Postupně jsme se dostali do čistější čtvrti a mě doslova omráčila lákavá vůně linoucí se z pekařství.

„Mám hrozný hlad,“ obrátila jsem se na Arie-na.

„Jedla jsi,“ namítl, ale neměl pravdu. Jeho snídaně jsem se skoro nedotkla, jakou jsem měla hrůzu z cesty říší mrtvých.

„Mám opravdu hrozný hlad, Alaine,“ předsvědčovala jsem ho, a teprve když jsem to neznámé jméno vypustila z úst, uvědomila jsem si, jak

zvláště zní. Přetvořil tvrdé jméno plné moci na měkký a hladký zvuk, na hudbu.

Usmál se, jako by ho potěšilo, že kouzlo funguje. Nechtěl, aby jeho totožnost vešla ve známost, a pojistil si i mě. Dotklo se mě, že mi nevěří, ale on zamířil do toho pekařství a dovolil mi, abych si vybrala, na co mám chuť, a tak jsem mu ten trik rychle odpustila. Toho dne, má milá, nic nechutnalo jako jindy. Rohlíky upečené lidskýma rukama a právě vytažené z pece, buchty plněné povidly, které někdo na podzim celý den vařil na kamnech a sladil cukrem – nedá se vypovědět, jak úžasný zážitek jsem z toho jídla měla. To mi připomíná, že bys mi zítra mohla přinést třeba povidlový koláč.

Arien se ničeho nedotkl, ale s úsměvem mi nesl papírové kornouty naplněné až po okraj, dokud jsem do sebe nedostala úplně všechno. A když jsme dorazili na tržiště, kde už čile bzučel obchod na všech stranách, shovívavě přijal moje nadšení, chodil se mnou od stánku ke stánku a koupil mi vše, na co jsem ukázala. Všichni nás považovali za mladé manžele. Ariena škádlili, že

by své pohledné ženě neměl nic odpírat, a on si to nechal líbit. Jak snadno jsem zapomněla, kdo ve skutečnosti je a proč jsme do Geyeru přicestovali. Unaveni jsme se na oběd uchýlili do jednoho ze tří hostinců v blízkosti tržiště. Arien se jídlu opět vyhnul, ale já si dala pečenou kachnu a bílý chléb a mastnota mi po prstech stékala až k zápěstí. S úsměvem mě pozoroval nad pohárem vína, které si před tím proměnil, aby vyhovovalo jeho chuti. On byl vůbec dost vybíravý a náročný.

A pak se to všechno pokazilo. Do hostince vpadl nějaký muž a začal hlasitě vykládat, že princ Vyvyan hovořil k lidu na hlavním náměstí. Zřejmě to dal k lepšímu jen proto, aby mu někdo koupil pohár vína, jenže Ariena to rozhněvalo, to jsem poznala na první pohled. Přijel do Geyeru jen kvůli Vyvyanovi a teď kvůli mně přišel o výbornou příležitost, jak k němu proniknout.

Zvedl se, hodil hostinskému takovou částku, že rovnou mohl zaplatit za celou hospodu, a rázným krokem zamířil k východu. A mně nezbylo než ho následovat. Tvář měl tak temnou, že se mu

všichni klidili z cesty. Litovala jsem každého, komu se to nepovedlo včas a nešťastnou náhodou o něj být i jen zavadil. Arien se po takovém provinilci otočil jako had a zasyčel: „Ať ztratíš zrak i sluch a nohy tě více neunesou.“ Nebo: „Mor na tebe i na tvou rodinu.“

Co se týká prokletí, obvykle dokázal být neuvěřitelně vynalézavý, ale tentokrát se zřejmě tolik hněval, že se nad kletbami nijak zvlášť nezamýšlel a bezmyšlenkovitě používal ty nejobyčejnější. Avšak o nic méně kruté. A nejhorší bylo, že ho ti nešťastníci brali smrtelně vážně pouze v okamžiku, kdy ta slova byla pronesena, ale jakmile se od nich odvrátil a spěchal dál svou cestou, ulevilo se jim a jen se divili, že se tak snadno nechali vyděsit, místo aby se mu vrhli k nohám a prosili jej, aby z nich to prokletí sejmul. Nikdo tady nemohl vědět, že proneseli takovou kletbu Arien, pak se osud podvolí a vykoná, co určil. Jeden muž, který se zrovna objímal s dívkou a jehož musel srazit stranou, se mu dokonce odvážil postavit. Když ho totiž Arien míjel, podle svého zvyku prohodil: „Ať muž-

nost opustí tvé tělo a již nikdy neuspokojíš ženu.“ Vlastně šlo o velmi mírnou kletbu.

„Hej, co si o sobě myslíš, ty smrade!“ vyjel muž na Ariena, který vedle něj se svou hladkou tváří opravdu vypadal velmi mladě.

„Prosím, pane, nech to být,“ pokusila jsem se ho zarazit, ale on zřejmě považoval za nutné zachovat si čest před svou vyvolenou a vůbec mě neposlouchal.

Arien se k němu vrátil a postavil se mu čelem. Sjel ho pohledem a muž okamžitě zbledl. Až příliš pozdě mu došlo, že si svého protivníka nevybral dobře. Arien nebyl žádný obyčejný mladíček, co si tajně půjčil otcův nejlepší plášť a vyrazil se svou milou poprvé do velkého města na trh. Bylo to znát z každého jeho gesta, z každického pohybu a z jeho pohledu na lidi hleděla temnota.

„Co jsi zač?“ vydechl muž a sevřel rukou ochranný amulet, který měl zavěšený na krku.

„Jak jsem řekl, tak se stane,“ pronesl Arien svým lehce výsměšným a pohrdavým tónem. „A protože nevíš, jak se chovat, nechť tvá neplodná

bedra sežehne nesnesitelná bolest, již utiší pouze pleny namočené ve zkyslém mléce.“

To pro něj už bylo typičtější. Nejenže toho chudáka připravil možná o jediné potěšení, jež ve své chudobě měl, ale ještě se postaral, že až do konce života bude dny trávit v páchnoucích plenách nebo zkroucený v bolestech. Ale on zvolí ty pleny. Až ho kletba dostihne, vzpomene si na tento okamžik a bude vědět, jak si pomoci.

Arien se zatím obrátil k bledé dívce, která se skrývala za zády svého milence.

„Nechť jsi o každém třetím úplňku obtěžkána a o každém pátém potrat!“ vyřkl další prokletí.

Dívka hlasitě vzlykla, ale byla mnohem rozumnější, protože před Arienem klesla na kolena: „Odpusť mi, pane. Prosím tě, netrestej mě.“

Bylo mi jí líto, víc než jejího partnera, ten si za prokletí ostatně mohl sám, ale ona byla vskutku nevinná. Chtěla jsem jí pomoci, a tak jsem se k Arienovi naklonila a pošeptala mu: „Budíš pozornost.“

Nelhala jsem, opravdu se kolem nás začal tvořit hlouček lidí. Arien se rozhlédl a podle mě

chtěl v prvním hnutí mysli ztrestat všechny, že se mu pletou do cesty, chvatně jsem tedy téměř neslyšně pokračovala: „Nejsme v Yersinu, Alaine, nemají nejmenší tušení, kdo jsi. To by se jistě chovali jinak. Nechceš-li prozradit svou totožnost, pak je netrestej, protože tak se Vyvyan o tvé přítomnosti ve městě dozví rychleji, než se ty stihneš dostat k němu.“

„Podceňuješ mě, Deshaiés,“ odpověděl, ale stáhl si rukavice a sehnul se pro hrst špíny ze země. Rozhodil ji kolem sebe a zamumlal tři krátká úsečná slova.

Lidé se začali rozcházet a Arien chtěl pokračovat v cestě, ale dodala jsem si odvahy a zastavila ho.

„Ta dívka, Alaine,“ připomněla jsem mu děvče stále ještě klečící v prachu.

Podíval se na mě a já okamžitě zneklidněla, protože pro mě náhle byl nečitelný jako zrcadlo. Co já vím, mohl třeba uvažovat o tom, že stejnou kletbu uvalí i na mě. Ale on se nakonec sklonil k dívce a přitiskl jí dva prsty na čelo.

„Snímám z tebe znamení osudu,“ řekl a dívka

se úlevou rozvzlykala ještě víc. Jenže on neskončil.

Vytáhl nůž a odřízl jí pramen vlasů. Dlouho jej hladil a ze rtů mu vycházel nesrozumitelný šepot. Netušila jsem, co má v úmyslu, ale dala jsem jí raději najevo, ať se nehýbe a čeká. Arien ji pak vzal za ruku, rozřízl jí dlaň a do otevřené rány vložil její vlasy.

„Až spatříš muže, jehož budeš chtít za manžela, dotkni se ho tím pramenem a tvé přání se splní. Tvůj dům nikdy neopustí bohatství a osud vám nadělí tři zdravé děti. Dva chlapce a jednu dívku. Tu dívku střež. Čeká ji výjimečný osud.“

A pak se od ní konečně odvrátil a pokračoval dál, teď již o něco klidněji. Možná si uvědomil, že Vyvyana na náměstí už stejně nezastihne. Šla jsem po jeho boku a bála se na sebe upozornit. Marně jsem přemýšlela, co mělo znamenat to představení s prokletou dívkou. Mohlo pochopitelně jít jen o vrtoch, ale nějak jsem tušila, že to má souvislost s tím, jak jsem se opovážila zasáhnout do jeho vůle.

Nakonec promluvil sám: „Vícekrát se neodva-

žuj, Deshaiés. Nemysli si, že když ti někdy naslouchám, smíš mi nařizovat, co mám dělat a jak se mám chovat. Ty sloužíš mně, ne já tobě. Nejsi na tomto světě jediná panna.“

„Děkuji ti,“ řekla jsem, protože jsem to považovala za jedinou správnou a možnou odpověď. Nemělo smysl vylouvat se a předstírat, že jsem se ho nepokusila ovládnout. „Děkuji ti za ni.“

„Myslíš, že jsem byl laskavý?“ zeptal se.

„Ano,“ přikývla jsem. „Vždycky jsem věděla, že když se rozhodneš, dokážeš konat dobro stejně jako zlo a být laskavý stejně jako krutý.“

„Na tomto světě neexistuje nic takového jako dobro a zlo, Deshaiés, nebo lépe řečeno: dobro a zlo jsou jedno. Neoddělitelně spojené,“ odpověděl. „Lituješ každého z těch prokletých, ale vůbec nemyslíš na to, že byli jim nadělen těžký osud, musel být někomu jinému odňat. Proč se nezajímáš o ty lidi, kterým jsem jejich hořké předurčení vyměnil za lepší? O rodinu, která by jinak zemřela při epidemii, nebo o toho hluchého, co náhle začne slyšet, a slepého, který prozře, či o chromého, jenž se postaví na nohy. Myslíš si,

že je hezké, že ta dívka teď dostane manžela podle svého výběru a bude bohatá, milovaná a šťastná, ale je ti jedno, že jsem tak třeba zničil život jiné dívky.“

Chvíli jsem mlčela. Přiznám se, že to mě skutečně nikdy nenapadlo. A přitom kdybych se pořádně dívala, mohla jsem již zpozorovat, že každé zlo, které Arien spáchá, se ve svých důsledcích projeví jako dobro. On si jen vybírá, kde je způsobí a kde nastanou následky.

„Nemáš právo měnit, co jednou bylo určeno,“ namítla jsem posléze.

„Možná na to nemám právo, ale mám sílu to dělat a touhu to dělat,“ odvětil. „A tebe se nebudu ptát na svolení. Jsem opravdu zvědavý, jestli mi za dnešní milosrdenství budeš tak vděčná, až dcera té dívky dospěje a já si ji vezmu jako svou pannu. Co se asi tak v ten den stane s tebou, má milá Deshaiés?“

Najednou mi s konečnou platností došlo, že se skutečně hodně hněvá, ale především, že jsem ho hrozně zklamala. Žila jsem s ním již čtyři roky a sdílela s ním téměř vše. Dovolil mi studovat,